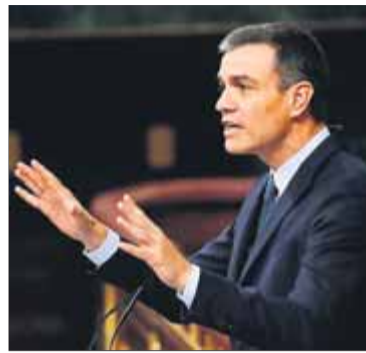

Sánchez arriba al ple enfrontat amb Iglesias

Es nega a cedir a Podem ministeris que l'homologuin com a força de govern i acosta Espanya a eleccions

Sánchez, dimarts, al Congrés ■ EFE

ELS NOSTRES AJUNTAMENTS

Salou

Pere Granados

"Farem un centre dedicat a Jaume I"

EL PUNT AVUI+

1,20€

DIJOUS • 25 de juliol del 2019. Any XLIV. Núm. 15069 - AVUI / Any XLI. Núm. 13939 - EL PUNT

El procés no atura la inversió estrangera

REALITAT • Aquest indicador no para de créixer des de l'any 2003 i Catalunya el lidera dins de l'Estat

Nou centre logístic d'Amazon a Catalunya

PAÍS • Supera Madrid quan es compten les inversions productives i no les financeres

La inauguració de l'exposició, amb Joaquim Vidal, Carme Clusellas, Pilar Parcerisas i Josep Manuel Rueda ■ MANEL LLADÓ

Mirada al fons d'art de l'Avui

Exposició al Museu d'Art de Girona amb obres dels anys 70 als 90

Aval judicial a la resistència de l'1-O

L'Audiència retreu a la policia que usés la força sense esgotar el diàleg

El Parlament torna a votar l'abolició de la monarquia

Plaça de les Tereses, 34
08302 MATARÓ
www.costadescans.com

Tel. 93 798 53 60
Fax 93 798 25 89
costadescans@costadescans.com

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Pere Bosch i Cuenca

Una 'alcaldada' a la Diputació

La nova presidenta de la Diputació de Barcelona, la socialista Núria Marín, ha ordenat retirar el llaç groc de la façana de la institució. Es tracta d'una decisió anunciada. Abans-d'ahir, en una entrevista a l'agència EFE, la màxima responsable de l'ens ja va advertir: "Al meu ajuntament no hi ha aquest símbol i, a la Diputació, si depèn de la presidència, lògicament tampoc no hi serà." La diferència rau en el fet que al "seu" ajuntament l'alcaldessa governa amb majoria absoluta i a la Diputació, en canvi, va subscriure un pacte de governabilitat amb Junts per Catalunya. En teoria, l'acord deixava al marge els temes nacionals, però sembla lògic pensar que les decisions que es prenguin a qualsevol institució i que tinguin un abast polític, siguin simbòliques o no, siguin fruit de consens, com a mínim entre aquells que governen junts. En tot cas, poca estona després de donar-se a conèixer la retirada, el president del PDeCAT, David Bonvehí, va

Si només poden exhibir-se els símbols amb els quals "tots s'hi sentin reflectits", com diu Núria Marín, ja poden començar a retirar-los tots

anunciar que havia registrat una moció perquè es tornés a col·locar el llaç a la façana, per la qual cosa l'alcaldada de l'alcaldessa acabarà derivant en un debat al ple de la institució. A banda d'anunciar l'alcaldada, Marín també va voler reflexionar sobre el sentit dels símbols i va afirmar que han de servir "perquè tots s'hi sentin reflectits, no per dividir". Caldria preguntar-se, en aquest sentit, si hi ha algun símbol, sigui el que sigui, en el qual "tots" ens hi sentim reflectits. Els símbols, per definició, generen identificació, però també rebuig. I si realment es tracta de retirar aquells amb els quals no ens sentim reflectits "tots", una de dues: o bé els traiem directament tots o bé ens dediquem a organitzar consultes per treure l'entrellat en cada cas. A banda del mecanisme escollit, es fa difícil pensar que una persona teòricament progressista es pugui sentir molesta per un símbol que reclama la llibertat d'uns presos polítics. Més aviat sembla que alguns pretenen convertir una unanimitat impossible en una excusa per justificar el seu immobilisme.

La vinyeta

Fer

Ombres d'estiu

Imma Merino

Del cinerama al YouTube

No he tingut massa temps per llegir *El doctor Givago*, però, havent arribat al primer centenar de pàgines, tinc anotades diverses coses per escriure'n, cosa que fins ara pràcticament no he fet. El cas és que en aquest inici de la novel·la de Pasternak hi ha un perfum tolstoià que fa que m'hi senti a gust, però m'ha resultat una mica confús per la diversitat de personatges que hi apareixen: fils narratius que suposo que més o menys confluiran centrant-se en determinats personatges: Iura Givago, Lara Fyodorovna, Pasha Antipov, Tonya Gromeko, el pèrfid Kamarovski. O així m'ho imagino pensant en aquests personatges com a protagonistes de la pel·lícula de David Lean que va adaptar la novel·la l'any 1965. Havien passat vuit anys des de la publicació inicial en traducció italiana a càrrec de l'editorial Feltrinelli, fundada poc abans per Giacomo Feltrinelli, aristòcrata comunista (com Visconti, que va dur al cinema una altra novel·la cèlebre, *El guepard*, editada per la mateixa casa) que va ser foragitat del PCI, que va fer una campanya en contra de l'obra de Pas-

“La tia Maria sovint m'explicava la seva emoció cinematogràfica més gran: el dia que va anar a Barcelona per veure 'El doctor Givago' en cinerama

ternak tenint present que la censura soviètica no havia autoritzat la seva aparició a l'URSS.

El cas és que, amb guió de l'escriptor Robert Bolt, el film de Lean es concentra ràpidament en els personatges principals, prescindint de molts d'altres, i fa també una síntesi temporal, de manera que, per exemple, la infantesa de Givago és elidida després de re-

presentar-se magistralment l'enterrament de la mare del futur doctor, Maria Nikolàievna, amb el qual comença la novel·la. No és així a la pel·lícula, que té com a narrador de la història un personatge que encara no sé si apareix a la novel·la: Ievgraf Andrievitx Givago, que l'explica a una jove de la qual suposa que és la filla del seu germanastre i de Lara. Ho recordava perfectament, però he volgut tornar-ho a veure. Sense tenir cap còpia en DVD a mà del film, n'he comprat el visionament al YouTube en una edició impecable proveïda per Warner Bros. Entertainment. Abans d'aparèixer el lleó de la Metro, que va distribuir el film produït per Carlo Ponti, he vist, o més aviat sentit, una obertura de quatre minuts amb un compendi dels temes musicals de Maurice Jarre. M'he imaginat la projecció en una gran sala amb unes cortines davant de la pantalla descorrent-se en acabar l'obertura. I he recordat que la meua tia Maria sovint m'explicava la seva més gran emoció cinematogràfica: el dia que va anar a Barcelona per veure *El doctor Givago* en cinerama.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/k2m52q>

A la tres

Joan Rueda / jrueda@elpuntavui.cat

Tàctica... o covardia?

Pedro Sánchez va anar a la investidura sense un acord. Tothom tenia clar que o hi havia un miracle o la primera votació, la de dimarts, seria fallida. I tal com ha anat tot plegat aquesta setmana, sembla que en caldrà un de ben gran, de miracle, per evitar, aquest migdia, una investidura fallida i que ens n'anem de vacances amb els deures per fer per intentar una nova investidura al setembre amb la intenció d'evitar les eleccions al novembre. Ara, mentre hi ha vida...

El que no queda clar és el perquè Sánchez es va arriscar a una investidura fallida. Ell personament s'ha reunit amb el PP i Cs per demanar-los l'abstenció, cosa que sabia impossible. I amb Pablo Iglesias per iniciar una negociació que, com a mínim, ha estat estranya. Que si suport des de fora, que si govern de col·laboració, que si de coalició però sense tu, que si, ahir

“El PSOE volia una investidura ‘low cost’ o forçar unes noves eleccions, tot i el risc?

mateix, coalició però només cedint la morralla... Però, coneixent el funcionament del PSOE en la seva llarga història, és realment improbable que tot plegat no obeeixi a una tàctica preconcebuda. Pot ser que intenti ser investit gratuïtament, és a dir, que la resta de grups considerin que unes noves eleccions els perjudicarien i que, finalment, doncs sigui millor donar un sí o una abstenció a canvi de ben poca co-

sa. També pot ser que el PSOE pensi que una repetició li suposaria, com al PP el 2016, un rèdit electoral en ser vist com qui ho ha intentat. Però suposo que ja ha calculat que la dreta n'ha après i que en una repetició podria ser que en algunes províncies del centre de l'Estat un dels tres integrants del *trifachito* no es presentés, o dos fessin una coalició preelectoral, o...

L'altra opció és que Pedro Sánchez sigui la versió socialista de Mariano Rajoy i que la covardia política no li permeti afrontar el problema més greu que té a hores d'ara l'Estat espanyol, Catalunya. Qui dia passa, any empeny. Segueixo cobrant 82.978,56 euros anuals i el que vingui ja s'ho farà. No fos que un pacte amb Podem obrís la porta a una reforma del Codi Penal que permetés treure el problema català de la judicialització i tornar-lo a la política i, ostres, això no ho pogués suportar ni el PSOE.

De reüll

Emma Ansola

La sentència, protagonista

Res no s'acaba avui dijous. Una convocatòria d'eleccions anticipades per mitjà del rei és un camí arriscat per a un president en funcions que aspira al càrrec en circumstàncies semblants a fa tres anys amb l'agreujant que el futur més pròxim ve marcat per la sentència a la causa catalana i una societat cansada dels alts i baixos polítics que aquest cop podria castigar una classe política incapaç de teixir aliances. La política espanyola ha perdut els que havien estat fins no fa gaire temps els socis preferents, els nacionalistes catalans, i el candidat a la presidència del govern espanyol ara fuig de la transformació independentista. El 2016 hi va haver dues eleccions i dues investidures fallides, i si avui el segon intent d'investidura fracassés, Sánchez encara disposaria d'una nova data, el 23 de setembre, per recollir

Sánchez pot arribar a un acord avui i esperar la sentència agafat a Podem o anar a eleccions amb la sentència catalana

prou suports i evitar que el rei hagi de convocar eleccions el 10 de novembre amb una campanya electoral pendent de sentència catalana. Aquí el dilema de Sánchez; arribar a un acord avui i esperar la sentència agafat de la mà de Podem o fer de la causa catalana matèria de campanya electoral?

Les cares de la notícia

EX-PRIMERA MINISTRA DEL REGNE UNIT

Theresa May

Relleu inexorable

La primera ministra va agafar el relleu de Cameron per pilotar un *Brexit* en el qual no creia. Els seus esforços per estovar-lo i acordar-lo no han donat fruits i no ha tingut més remei que plegar i donar el relleu a un defensor aferrissat de la sortida de la UE com Boris Johnson.

PORTAVEU DE CIUTADANS AL PARLAMENT

Lorena Roldán

Mentir i donar lliçons

S'ha de tenir molta barra per plantejar al Parlament un debat sobre la Catalunya real, quan t'invendes una persecució del castellà, un adoctrinament a les aules o quan s'acusa els mestres i es calla quan la justícia els exculpa, que és el que està fent Ciutadans des de la seva creació.

CRÍTICA D'ART I PERIODISTA

Pilar Parcerisas

Una col·lecció històrica

La crítica d'art i col·laboradora durant molts anys de l'Avui, El Punt Avui i ara La República és també la comissària de l'exposició del fons d'art de l'Avui, una col·lecció històrica d'obres donades per autors com ara Miró, Tàpies o Ràfols Casamada entre altres, que es pot veure al Museu d'Art de Girona.

EDITORIAL

El relleu a Downing St.

La nova etapa que s'obre al Regne Unit amb l'adeu de Theresa May i el nomenament de Boris Johnson com a nou primer ministre arrenca amb molta incertesa i expectatives desiguals davant el repte que suposarà afrontar la culminació del 'Brexit' i la pressió independentista a Escòcia. Les similituds del nou inquilí del 10 de Downing Street amb el president dels Estats Units Donald Trump no semblen un bon auguri i caldrà comprovar si la màxima responsabilitat que assumeix temperarà o no tota la radicalitat, el populisme i la duresa de plantejaments que ha exhibit com a candidat.

Aquest lideratge té un punt de lògica en el sentit que per primer cop des del referèndum en què els ciutadans van votar a favor de la sortida de la Unió Europea, el Regne Unit tindrà com a primer ministre un defensor aferrissat d'aquesta sortida. Ni ho era David Cameron, ni ho ha estat Theresa May, que ha vist refusats tots els seus esforços per ordenar-lo i suavitzar-lo amb un acord amb la UE. Johnson, des de l'ala dura del Partit Conservador, és partidari sense embuts del 'Brexit' i defensa la sortida sense acord.

Ara bé, un 'Brexit' en aquestes condicions abans del 31 d'octubre –que és la data límit acordada amb la UE–, tindrà conseqüències greus a àmbit econòmic i social i també redoblarà l'aposta per un nou referèndum d'independència a Escòcia, partidària de continuar a Europa. En aquestes circumstàncies, cal considerar també que Boris Johnson arribi a Downing Street amb el vot d'uns centenars de militants del Partit Conservador com a únic aval democràtic. Els laboristes ja han anunciat una moció de censura, però no sembla que decisions d'aquesta importància i repercussió per al país i el seu entorn es puguin prendre sense un aval més consistent de les urnes.

Tal dia com avui fa...

1 any

Turisme a l'alça

Tot i les vagues, les agències venen un 10% més de viatges que l'any anterior i es preveu que els viatgers gastin fins a un 5% més.

10 anys

Després del foc

La neteja dels boscos, una assignatura pendent de la gestió forestal que el foc dels Ports ha tornat situar en l'actualitat.

20 anys

Mort reial

Els funerals de Hassan II convoquen els màxims mandataris mundials. El Front Polisario qualifica Hassan II "d'home de pau".

Full de ruta

David Brugué

Penalitzar els conductors

Fa anys i panys que es parla de la connexió dels dos tramvies de Barcelona. El concepte és lògic. Que es pugui anar de punta a punta de la ciutat amb aquest mitjà de transport. El debat sobre el com és el que està enquistat. Finalment sembla que la possibilitat de connexió entre les Glòries i Verdaguera passant per la Diagonal tira endavant. Perfecte. Però acabes tenint la sensació que hi ha determinats carrers on sembla que tot hi cap. Que tot hi pot conviure. I el que passa és que s'ha de triar. La Diagonal va ser reformada no fa gaires anys per donar-li un caràcter més de passeig. Realment estava en un estat força lamentable. El vianant hi ha guanyat terreny i s'hi han fet carrils bus, carrils bici i s'han eliminat aparcament i tret carrils de circulació. I ara hi ha de passar un tramvia. En detriment de què serà? Òbviament del vehicle privat. Evidentment una gran ciutat no ha d'estar pensada per als cotxes, sinó per a les persones que hi viuen. I més

Una gran ciutat no ha d'estar pensada per als cotxes sinó per a les persones que hi viuen, però cal una planificació efectiva que no quedi només en paraules

en una urbs on la contaminació és el pa de cada dia i l'Ajuntament comença a plantejar-se un peatge o restriccions perquè la pressió ambiental que ha de suportar és excessiva. Fins i tot la UE planteja sancions per l'alta contaminació.

Però també hi ha una altra realitat. La de les persones que sí o sí han de fer ús del seu vehicle en el seu dia a dia, pels motius que sigui. Gent que treballa a Barcelona i que no té opció d'arribar-hi si no és amb els seus propis mitjans. O gent de Barcelona que treballa fora i es troba en la mateixa situació. Està molt bé restringir el vehicle privat, però cal un pla global. No es poden anar fent pedaços actuant segons convé. Es necessita una planificació per donar alternatives amb aparcaments dissuasius als accessos, mesures en transport públic, bonificacions i preus assequibles. Un pla que sigui efectiu i que no quedi només en paraules. El prohibir a canvi de res no ha funcionat mai. I difícilment ho farà aquest cop.

Tribuna

José Rodríguez. Sociòleg

L'ou de la serp

A Occident sempre que hi ha hagut grans decepcions col·lectives, l'ou de la serp de l'extrema dreta ha fet eclosió. Aquest fenomen s'ha repetit històricament: sempre que les democràcies lliberals o els moviments polítics fracassen en trobar solucions o en complir les seves promeses en surt la serp i es mou per la nostra societat. Resulta fàcil veure la serp a altres llocs: l'emergència de Vox com a força de l'espanyolisme més ranci, les polítiques de Salvini a Itàlia o el ja clàssic Front Nacional de la família Le Pen. Però també tenim ous de serp dins del moviment independentista. Petits, minoritaris i amagats, però ben presents.

EN EL CAS de l'independentisme la política ha generat frustració o no dona resposta als anhels i necessitats dels ciutadans. Existeix absència d'una estratègia compartida, d'una línia que ens permeti mirar més enllà i tots patim una frustració post 1 d'octubre i tot això ha creat l'espai perquè prosperi la serp. La serp malda, i alguns la blanquegen. A Ripoll en tenim una nova heroïna, que, sota un discurs independentista aparentment molt patriòtic, amaga un element xenòfob i reaccionari. El seu

discurs dona veu a la frustració generada per no aconseguir la independència però l'únic que fa és blanquejar un discurs i una posició que a tot demòcrata, sigui o no independentista, li hauria de provocar basarda i rebuig.

TENIM PATRIOTES NOSTRATS que alerten que els infants i adolescents que arriben al nostre país sense família poden desnacionalitzar el país. Si 4.000 infants i adolescents posen en risc la nostra nació, ben petita, limitada i fràgil deu ser aquesta. O millor dit, ben petita és la seva visió de nació. S'utilitzen accions realitzades per una minoria d'aquests infants per criminalitzar tot el col·lectiu. Com si als Centres de Reinserció d'Intensitat Educativa de la Direcció General d'Infància no hi hagués nois i noies catalans que també han tingut problemes. Com si els únics nois i noies problemàtics fossin els nouvinguts. És ben curiós que en uns anys en què la migració en el seu conjunt és molt més baixa que els darrers 10 anys abans de la crisi, el racisme i la xenofòbia estiguin en alça. Aquest racisme i xenofòbia no solen estar relacionats amb les onades migratòries, ni tan sols prosperen allà on hi ha més migrants. Formen part de

pors i desconeixement, s'alimenten de frustracions, i fan llavor precisament on no es conviu amb les persones migrades. I si algú dubta si en tinc experiència, de conviure amb persones d'altres llocs, soc veí de Ciutat Meridiana, on gairebé el 30% dels veïns veïnes censats són persones amb nacionalitats diferents de l'espanyola.

EL QUE MÉS EM PREOCUPA no són els que formen part de l'ou de la serp, sinó els seus blanquejadors. Trobar-nos personatges que havien arribat a transformar des de la base al moviment independentista aplaudint els xenòfobs només perquè els va bé dins del seu relat al voltant que els polítics hi han traït el moviment independentista és ben trist. El moviment independentista per sort és molt ampli, majoritàriament amb valors democràtics lliberals, integrador i de portes obertes. El nacionalisme català, a diferència d'altres nacionalismes, és d'adscripció voluntària, i aquesta és la seva força. Qui blanqueja des de l'independentisme l'ou de la serp per a la seva agenda privada, no només fomenta la xenofòbia a la nostra societat, sinó que lamina la capacitat de l'independentisme d'aconseguir els seus objectius.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Badalonina indignada

■ Com a badalonina, em sentia molt orgullosa de la meua ciutat, sempre hi ha hagut alguna coseta per fer però tard o d'hora es feia. Darrerament tenim moltes "incidències" pendents de resoldre de fa temps i no veiem cap canvi per part del nostre Ajuntament. Tenim uns quants bancs del passeig de la Rambla (el principal de la ciutat, enfront del mar) trencats. Ens informen que ho estan arreglant però encara estan igual, tant costa?, són de fusta. Quina imatge donem al turisme que ens visita i a nosaltres mateixos amb bancs trencats i amb una cinta de plàstic!! Les escales automàtiques de l'estació de tren fa setmanes que no funcionen, hi ha hagut moltes queixes, s'ha fet alguna cosa? No. Hi passa molta gent, per la nostra estació, senyors!!! Però el més greu és la

qualitat de l'aigua de la nostra platja, que fa molts anys que ho estem patint. Els badalonins sempre ens hem sentit orgullosos de la nostra platja. En tenim una bona extensió, però sempre hi ha una excusa o altra per justificar la brutícia. Quan plou, ja sabem que estarem almenys dos dies sense banyar-nos, bandera vermella, aigua contaminada. I si no plou, la culpa és del corrent, que ens porta la "merda". Però que no tenim una depuradora o també està espatllada? I moltes més coses que estan malament. Crec que paguem uns impostos molt elevats per tenir millor la ciutat.

NÚRIA MEZQUITA PINSACH
Badalona (Barcelonès)

Espanya ens roba, Europa també!!

■ Ja no parlem de diners, simplement de democràcia, allò que deien, donava veu al

poble per organitzar-se, políticament, econòmicament i socialment, per, a continuació, establir-ne les normes generals de funcionament, altrament dit les lleis, en benefici d'una Europa, tipus EUA.

Espanya ens ho està negant tot, sembla que l'hem ofès per haver votat la possibilitat de no haver de dependre de la seva "condescendència". Tanta és la irritació espanyola que es veu en l'"obligació" de passar a la més brutal repressió. Article 155, ambaixades, empresonaments preventius, judicis falsos, amenaces, "a por ellos", "todo por la patria", mentides i calúmnies evidents contra els insurrectes, etc. Entretant, però, van beneficiant-se corruptament dels esforços de tan mala gent resident al *noreste peninsular*.

Els ens convoquen a unes eleccions al Parlament Europeu i sense escrúpols ens estafen 2,2 milions de vots, i Europa, club dels estats amb si-

milar gent acomodada confortablement des de sempre, pertanyents a classes socials depredadores, ha estat còmplice del gran i increïble robatori. Jo soc un dels 2,2 milions de votants agredits pels lladres multilingües. Els exigeixo la dimissió tot animant a tot-hom que es senti com jo mateix en aquest moment, a treballar per un objectiu clar per eliminar tan exagerada agressió. No oblidem mai que davant, hi tenim aquells que deïxen morir ofegats al mar els més febles, que ells mateixos els han afeblit. Són tolerants amb els rics, i només saben moure's per tapar-se tota mena d'injustícies. Això no és nazisme? Pocavergonyes, mentiders i espoliadors!! Jo, ofès des de fa molt temps, vaig dimetir de ser espanyol, també dimiteixo ara mateix de ser europeu.

JOSEP M. PONSÀ
Vilafranca del Penedès (Alt Penedès)

La frase del dia

“Fa molt temps que Espanya va decidir no ser l'Estat dels catalans”

Sergi Sabrià, PORTAVEU D'ERC AL PARLAMENT

Tribuna

Josep Huguet. Enginyer industrial

És l'Estat

He escoltat la primera intervenció de Pedro Sánchez en el debat d'investidura i em poso a escriure l'article abans que se sàpiga el resultat final. Però, des d'un pensament estratègic poca cosa canviarà en el conflicte de l'Estat contra la majoria de la societat catalana. Massa sovint posem l'atenció en el govern, quan el marge de maniobra d'aquest al si d'un règim consolidat és escàs. I el mateix règim té molts cops una clàusula de seguretat en el mateix estat i els seus aparells.

DESVESTIM LES CAPES de la ceba. El conflicte que involucra Catalunya afecta la capa més profunda, el cor de l'Estat, la seva territorialitat i el domini dels seus aparells. Per tant, sense posar en marxa estratègies que afectin algun dels pilars d'aquest Estat, ni el règim que l'embolica ni el govern que ho gestiona mouran res de substancial en la solució del tema. La història ens diu, però, que ha estat en moments de crisi de règim quan l'Estat ha tingut alguna possibilitat de ser modificat, ja sigui en la seva disposició territorial ja sigui en la composició dels seus aparells. Estem parlant ara de monarquia, del sistema de partits majoritaris hereus del franquisme o de la transició pactada amb aquest. El règim ha afavorit les derives més autoritàries, partidistes i corruptes de l'Estat. Atacar aquesta deriva antidemocràtica no és fàcil però té més possibilitats de trobar aliances més enllà dels cercles autodeterministes. Finalment, la capa més superficial del règim són els governs. I en el marc d'aquest règim només n'hi ha de dos tipus: el centredreta espanyolista del PSOE amb crossa a l'esquerra o crossa a la dreta; o bé la coalició de partits post, tardo i neofranquistes.

EN CAP DELS DOS CASOS cal esperar res que posi en risc el règim; i menys l'Estat per part d'aquests governs. Ara bé, la pre-

gunta és si tenim dissenyada ja l'estratègia per vincular alguna columna de l'Estat i desestabilitzar-lo prou perquè passi a estar en l'agenda política europea. La resposta és, encara no. S'apunten formes, però la inconsistència del relat per part dels protagonistes de la mobilització democràtica a Catalunya la fan llunyana. Llavors a què es pot aspirar mentre tant? A fer que l'anella més feble del sistema de partits del règim i que alhora és la seva principal coartada, el PSOE, posi en evidència el seu caràcter. Només amb un govern en minoria, condicionat pels republicans, es posarà a prova cada dia el seu tarannà.

EL DISCURS DE SÁNCHEZ mostra un cop més allà on es troba còmoda la progressia de la cúpula socialista: drets de gènere i LGTBI, gestos simbòlics antifranquistes i pinzellades de política social. I parlar d'Europa per superar fronteres interiors. Així doncs pretendre que una trentena de diputats catalans independentistes i autodeterministes facin que

“Pretendre que una trentena de diputats catalans independentistes i autodeterministes facin que un govern posi en qüestió l'Estat és somiar truites

un govern, darrera capa de la ceba, posi en qüestió el nucli dur, l'Estat, mentre no s'hagi commogut aquest, és somiar truites. Quins objectius, essent difícils, són més practicables per tal de forçar el PSOE? Posar sobre la taula de forma sistemàtica i sense pietat un programa d'extracció del franquisme dels aparells de l'Estat, de les institucions del règim; d'homologació amb les democràcies més avançades canviant el poder judicial i policial, investigant i buidant les clavegueres de l'Estat, promovent una autèntica memòria històrica antifranquista...

I MENTRESTANT REFORÇAR la mobilització enfront de l'Estat, democràtica, no violenta i en els seus cinc vessants fonamentals: 1. reclamació sistemàtica de diàleg entorn d'un objectiu democràtic massiu; 2. manifestacions i denúncies tradicionals; 3. accions perllongades de no cooperació plenament legals; 4. construcció d'alternatives en tots els camps a les estructures econòmiques i mediàtiques del poder; 5. accions de desobediència civil, voluntàries, ben programades i acompanyades. Dels quals a Catalunya hem exercit els darrers anys només el primer i el segon. Tenim més de tres milions de ciutadans consumidors disposats a exercir les vies tercera i quarta de no cooperació i creació d'alternatives; i segurament alguns centenars de milers disposats a fer alguna acció de l'àmbit cinquè, directament de desobediència civil.

FEM-HO. Perquè, acabin votant el que sigui a Madrid, el tema de fons persisteix. Que els diputats exerceixen de guerrilla parlamentària per posar en evidència cada dia el règim. Que el govern i els ajuntaments amb el seu bon govern mantinguin intactes les trinxeres d'autogovern social en favor de la majoria. I que cadascú estigui al seu lloc i no tothom fent papers que no li pertocuen; o no fent-ne cap.

De set en set

Òscar Palau

“Bilingüistes” escandalitzats

En situació de franca inferioritat al panorama mediàtic, sobretot a la televisió; als canals i plataformes digitals, al cinema, al jutjat, al notari, al supermercat, al carrer en bona part de la Catalunya urbana, a tota la legislació estatal i europea... Amb aquesta realitat irrefutable, no calen gaires informes per certificar que el català és de lluny la llengua dèbil al país, i ja no diguem al conjunt de Països Catalans, per bé que sí que són útils per seguir-ne l'evolució, com fa cada any la Plataforma per la Llengua, ens cívics que vetlla per la seva salut i denuncia les discriminacions que pateix. Entre les 50 dades que enguany aporta, n'hi ha de positives, ja que es manté l'interès per aprendre-la o encara suposa un plus per trobar feina, però altres no ho són tant. Per exemple, només s'empra en un 15% de les converses de pati en els 50 instituts visitats en zones urbanes. Una dada que no ha inquietat cap dels sectors “probilingüisme”, que en canvi sí que s'han escandalitzat per com s'ha obtingut: amb observadors que es van infiltrar i van escoltar. Espies, segons ells, que tanmateix ni es van fixar en qui ni què deien, com fa qualsevol enquesta, que òbviament tampoc pretén dir a ningú com ha de parlar. Perquè resulta que sí: molts catalans, també castellanoparlants, estem amoninats per la llengua i ens n'interessa la fotografia actual. Tot el contrari que els escandalitzats, que, no satisfets amb la superioritat manifesta de l'única que defensen de debò, per norma es dediquen a perseguir, desprestigiar i mirar d'aixafar totes les iniciatives públiques i privades que volen protegir la llengua dèbil. Ho fan amb la immersió, l'escola, les subvencions... Tampoc ara n'han perdut l'oportunitat. Que xerrin tant com vulguin. I en l'idioma que vulguin.

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El Parlament ratificarà avui que vol l'autodeterminació

■ El sobiranisme presenta una proposta de resolució pactada que també exigeix l'alliberament dels presos polítics ■ També es tornarà a votar l'abolició de la monarquia, després que el TC ho anul·lés

Òscar Palau
BARCELONA

El Parlament aprovarà avui una proposta de resolució presentada conjuntament per JxCat, ERC i la CUP, i pactada també en els últims dies amb els comuns, que es ratifica en la "defensa de l'exercici del dret a l'autodeterminació com a instrument d'accés a la sobirania del conjunt del poble de Catalunya". El text, que es presenta com a conclusió al debat monogràfic sobre la "Catalunya real" que es va fer ahir, es referma així en la "recerca de solucions democràtiques i polítiques" per fer efectiu que el futur "sigui el que el poble de Catalunya vulgui". A més, insisteix a exigir "l'alliberament immediat" dels presos polítics, i subratlla la necessitat del "respecte escrupolós dels drets civils i polítics" de la societat catalana. La moció es complementa amb una altra proposta conjunta de JxCat i ERC (que en presenten 16 en total) que insta el govern a "perseverar en el diàleg i la negociació per fer efectiva la voluntat de la ciutadania i trobar sempre solucions democràtiques", i que alhora demana a l'executiu que treballi "per obtenir les eines pròpies d'un es-

El president, Quim Torra, durant una intervenció ahir des de la tribuna al ple del Parlament ■ QUIQUE GARCÍA / EFE

tat, des de l'afirmació de Catalunya com a subjecte polític", a més de "revertir l'ofec legislatiu" induït pel Tribunal Constitucional.

Precisament, vuit dies després que el TC anul·lés la proposta de resolució del Parlament de l'octubre passat que condemnava el discurs del rei del 3-O i reclamava l'abolició d'una "institució caduca i antidemocràtica" com és la monarquia, la cambra catalana també tornarà a votar avui un altre text, presentat ara per ERC, que es

"reafirma" en tot el que deia aquell. És l'últim punt, de fet, d'una proposta de resolució molt més àmplia que exigeix també que s'acabi la "causa general" contra l'independentisme i que posa lletra al "ho tornarem a fer" que ha entonat les últimes setmanes l'independentisme com a resposta a la sentència del Suprem, en assegurar en el penúltim punt: "Mai renunciarem als nostres drets, els continuarem exercint en tots els casos i el futur de Catalunya el de-

El PSC s'ofereix per al pressupost

El líder del PSC, Miquel Iceta, va animar el govern a presentar quan toca, a l'octubre, el projecte de pressupost i llei d'acompanyament del 2020, i es va obrir a donar-hi suport. "Si volen estem disposats a parlar-ne", va anunciar a Torra en la sessió de la tarda. Iceta, de fet, va marcar mitja dotzena de prioritats de país, com ara el finançament local, la lluita contra el canvi climàtic i el desdoblament o la reducció

de desigualtats socials, que van agrair al president. "Hi ha un corpus en què ens podríem posar d'acord; en alguns d'aquests temes necessitem establir pactes d'estat", li agafava el guant. "Seria desitjable arribar a acords en el futur", conclouia fins i tot abans que Iceta ho aigualís una mica i instés Torra a respectar la legalitat: "En algun moment s'ha de decidir si es vol acordar o trencar".

cidirà la seva ciutadania a les urnes", en un sentit similar al que ahir Torra ja va explicar al ple, en què va afirmar que "el camí cap a la independència i el bon funcionament dels serveis públics són perfectament compatibles". La mateixa moció condemna "qualsevol connivència" amb forces d'extrema dreta com Vox, en clara al·lusió al PP i Cs.

Derogació de lleis

Entre la resta de propostes dels grups del govern que se sotmetran a votació, destaquen la que reclama la derogació de la llei de racionalització i sostenibilitat de l'administració local (LRSAL) i del decret llei del 2017 que va modificar la llei de societats per facilitar la marxa de la seu social d'empreses fora de Catalunya. Igualment, JxCat i ERC proposaran reclamar al govern el càlcul d'un salari mínim de referència català i aprovar-lo en el termini de tres mesos; que es condemnin "les acusacions i l'assenyament de professors" per motius ideològics, instant els grups que ho han fet a disculpar-se, i exigiran al govern espanyol el compliment de la disposició addicional tercera de l'Estatut, del pla de Rodalies de Renfe i la finalització del corredor mediterrani, entre d'altres, per posar fi al "dèficit inversor" de l'Estat. Per la seva banda, JxCat vol instar l'executiu a reclamar que s'aclareixin "davant del govern espanyol i si s'escau davant instàncies internacionals" els fets esdevinguts al voltant dels atemptats gihadistes de fa dos anys, així com "les circumstàncies que els van fer possibles". ■

Marín treu el llaç i les relacions a la Diputació de Barcelona es tensen

Redacció
BARCELONA

Dimarts al vespre, el mateix dia que la Diputació de Barcelona aprovava el carripàs de l'ens en virtut del pacte entre el PSC i JxCat, la presidenta, Núria Marín, ordenava la retirada del llaç groc que hi ha a la façana.

De fet, l'acord de govern ja preveu que, en el tema nacional, socialistes i independentistes segueixin camins separats. Però ahir al matí el president del PDeCAT, David Bonvehí, ja anunciava que el seu grup ha presentat una moció perquè l'hi tornin a posar. "Esperem tenir majoria perquè aquest llaç tor-

ni a aparèixer a la Diputació", va dir.

Tot i el moviment de la presidenta, Bonvehí reblava que si no s'hagués pactat amb el PSC aquest hauria repetit l'acord amb els comuns.

Si la retirada del llaç tensava unes relacions ja difícils entre els dos socis de govern, ERC –apartada

a l'oposició– carregava contra els independentistes pel pacte. "Estimat David Bonvehí, bromes, les justes", deia l'exvicepresident de la Diputació Dionís Guiteras, i "Hola JxCat, us ha caigut el llaç groc de la Diputació, l'hi podeu tornar a posar, si us plau?", piulava el diputat d'ERC Rubèn Arenas. ■

Núria Marín, en la presa de possessió com a presidenta el dia 11 de juliol ■ JUANMA RAMOS

Iglesias i Asens, presenciant un moviment de cadires a l'hemicleu poc abans del ple d'investidura ■ EMILIO NARANJO / EFE

El xoc de Sánchez i Iglesias pels ministeris acosta la repetició de les eleccions

■ El PSOE tem la investidura fallida tot i oferir la vicepresidència a Montero i les carteres d'Habitatge, Igualtat i Sanitat ■ Podem nega l'oferta i mira al setembre

David Portabella
MADRID

Pedro Sánchez acudeix avui al Congrés a caixa o faixa i albirant la investidura fallida després que la negociació esclatés ahir en una voladura descontrolada. El dilema entre obrir el Consell de Ministres a Podem homologant els de Pablo Iglesias com a força de govern en el primer govern espanyol de coalició des de la Segona República, o bé anar a la repetició de les eleccions el 10 de novembre continua viu per a Sánchez. Tot i que Pablo Iglesias s'aparta de ministre, el xoc pels ministeris era i és l'escull i va saltar al descobert: el PSOE es vanta d'oferir una vicepresidència a Irene Montero i les carteres d'Habitatge i Economia Social, Sanitat i Igualtat, mentre que Podem ho nega i mira ja al setembre per a una revàlida.

El ple del Congrés s'inicia avui a dos quarts de dues i Sánchez corre el risc de no sortir del labeirint fallit de les investidures

Torra insta els comuns a no renunciar al referèndum

El president Quim Torra va demanar ahir als comuns, en la sessió de control al Parlament, que "no renunciïn" al dret a l'autodeterminació de Catalunya en les seves negociacions amb el PSOE per a la investidura de Pedro Sánchez, com un dels tres grans consensos existents al país, a més de l'oposició a la monarquia i a la judicialització de la

política. "No es pot governar contra Catalunya ni contra l'opinió dels catalans", va contestar a la líder dels comuns, Jèssica Albiach, que li demanava que la resposta a la sentència del Suprem —que segons Torra ha de ser "de protesta" i també "pivotar" en la democràcia i el dret a l'autodeterminació— sigui "transversal", i va suggerir que les

entitats civils muntin mobilitzacions i els partits impulsin una mesa de diàleg "aquí i a l'Estat" i estudiïn "totes les vies jurídiques i polítiques" perquè els presos polítics puguin sortir. Albiach, a la tarda, va instar el PSC que "hi posés tot de la seva part" perquè "prosperés" un acord al Congrés. "Nosaltres ja no podem fer més", implorava. ■ **Ò.P.J.**

res fracassades. La discreció va deixar pas a les hostilitats amb una guerra de filtracions iniciada per Podem desvelant una trucada de Sánchez a Iglesias en què el president li negava atribucions d'Habitatge, Hisenda, Treball i Transició Ecològica. El PSOE va replicar destapant un document en què Iglesias exigia una vicepresidència i cinc ministeris —Podem diu que és l'inicial de màxims— i despullant l'oferta final socialista de Montero vicepresidenta i tres carteres més. "Això és fals i mentida. Pedro no

vol", va dir la vicepresidenta del Congrés, Gloria Elizondo. "Si anem a una investidura fallida, que és un escenari possible, evidentment ens tornarem a veure al setembre", deia abans del xoc Jaume Asens (En Comú Podem) a Catalunya Ràdio.

Com a símptoma de l'agonia que es viurà, Irene Montero, de baixa pel seu avançat embaràs, exigia ahir —i la mesa ho beneïa— votar cinc minuts abans per no repetir l'episodi de dimarts en què el seu vot telemàtic va ser no perquè es registrava a les nou del

matí, mentre que el d'Iglesias i la resta era l'abstenció fixada a última hora.

Sánchez necessita més sís que nos i l'èxit implica tenir 173 vots a favor —PSOE (123), Unides Podem (42), PNB (6), Compromís (1) i Partit Regionalista Cantàbre (1)— i 169 vots en contra —PP (66), Cs (57), Vox (24), JxCat (4 vàlids dels 7) i ERC (14 vàlids dels 15). La clau d'aquesta equació seria EH Bildu (4), que amb l'abstenció decanta que els sís siguin més que els nos i deixa l'abstenció d'ERC en irrellevant. ■

Avalada la resistència pacífica contra la policia l'1-0

■ L'Audiència de Barcelona desestima un recurs policial i retreu al cos que usés la força sense esgotar el diàleg

L'Audiència diu que la policia va usar malament la força contra els votants de l'institut Pau Claris l'1-0 ■ A.M.

Redacció
BARCELONA

Per absoluta unanimitat, els 5 magistrats de la secció tercera de l'Audiència de Barcelona han rebutjat imputar els votants que es van concentrar al col·legi Pau Claris de Barcelona l'1-0, en concloure que no volien denigrar el principi d'autoritat sinó exercir "resistència civil no violenta", i ha retret a la policia que fes servir la força sense esgotar la via del diàleg i sense avisar. L'Audiència, doncs, rebutja un recurs del Sindicat Professional de Policia, al qual es va adherir l'Advocacia de l'Estat i parcialment la fiscalia, que pretenia imputar votants de l'1-0 perquè van fer resistència passiva per impedir l'accés de la policia a aquell institut on s'estava fent la votació del referèndum.

Infringir els protocols

En el seu escrit, l'Audiència assegura que la policia "va infringir" els seus protocols, ja que no va esgotar els mitjans no violents per persuadir els concentrats malgrat que tenia l'ordre del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya

(TSJC) de "no alterar la convivència pacífica", ja que s'esperava que acudissin als centres electorals famílies, ancians i nens "en un context molt allunyat" del que legitima l'ús de la força.

La sala avala la decisió del jutjat d'instrucció número 7 de Barcelona de no imputar aquests votants, emparat en el "context sociopolític" en què es va celebrar l'1-0, ja que, segons diu el text, els ciutadans van acudir als col·legis "sota la cobertura de l'exercici de drets fonamentals als quals van apel·lar les autoritats governatives autonòmiques per legitimar la crida col·lectiva a la participació política".

L'Audiència de Barcelona entén que l'objectiu dels mobilitzats l'1-0 "no era el de denigrar el principi d'autoritat que ostentaven els agents de policia, sinó el de posar en marxa, com a eina politicosocial, un moviment de desobediència o resistència civil no violenta que impactés en l'opinió pública, a la recerca d'un canvi sociopolític que facilités la defensa dels fins independentistes provocant a la fi un canvi de l'actual legalitat". ■

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**ELS NOSTRES AJUNTAMENTS**
SALOU

Pere Granados

Alcalde de Salou (Sumem per Salou-Junts)

“Farem un centre dedicat a Jaume I”

BIBLIOTECA • Es construirà una nova biblioteca i l'actual passarà a ser un centre d'interpretació sobre el rei Jaume I
HISTÒRIA • Un passeig que unirà el litoral amb l'interior explicarà el passat de Salou des de l'època dels ibers

Jaume Vidal
SALOU

Repeteix mandat per haver estat la llista més votada. Hi havia altres aritmètiques?

És una qüestió de legalitat: la llei estableix que si no es té la majoria absoluta, per llei es declara la llista més votada, perquè no hi havia cap pacte en aquest sentit. Nosaltres estem oberts a fer un govern amb les forces polítiques que defensin els interessos de Salou per sobre de qualsevol altra qüestió.

Consens va ser la primera paraula que va pronunciar després de les eleccions.

Sí. Parlar, treballar i arribar a un màxim de consens. Nosaltres podem fer un govern com estem ara, amb els nostres regidors i regidora, o ampliar-lo fins a arribar a 17 regidors i regidores. Per què els altres no i no han fet un govern de concentració? Doncs perquè hi ha hagut un grup polític que amb la seva actitud ha demostrat que tot s'hi val, i en política no tot s'hi val. Nosaltres som aquí per treballar per a les persones i quan veus que això no és així, ja que el nostre projecte polític és Salou, doncs ja tenim la línia vermella.

A quin grup es refereix?

A Ciutadans.

Vostè sempre ha anat com a independent. No es troba a gust en una organització política convencional?

zació política convencional?

Nosaltres som municipalistes, és una qüestió de convenciment i projecte polític centrat en Salou.

Quines són les seves prioritats?

Bàsicament, augmentar el nivell de qualitat de vida de les persones que hi ha a Salou.

Però la població que hi ha a Salou té unes característiques especials.

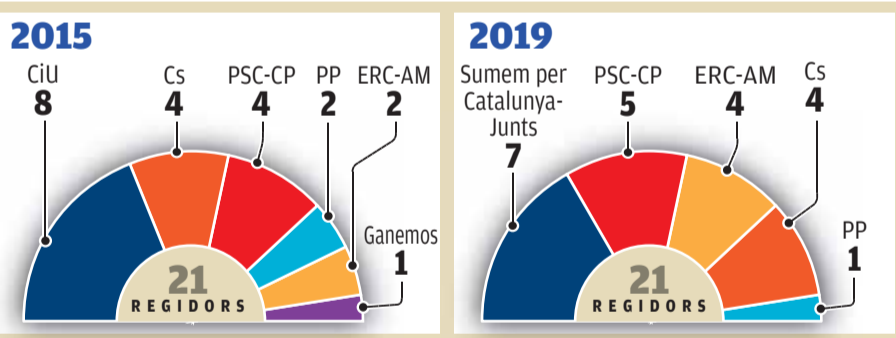
Em refereixo als veïns i veïnes, però també tenim una població fluctuant que volem que quan ens visiti gaudeixi dels serveis que té el nostre municipi. Nosaltres no aspirem només a la qualitat, sinó també a l'excel·lència dels nostres serveis i que se'n puguin beneficiar els turistes. No pot haver-hi destí turístic de qualitat si no som un municipi de qualitat.

Salou ha passat, no obstant, èpoques en què els veïns i visitants no semblaven gaudir de les mateixes coses?

Crec que és una percepció errònia, perquè del que es tractava era d'un paquet de 9.000 persones, estudiants britànics, que venien per Setmana Santa. Nosaltres rebem anualment més de dos milions de visitants. El nostre destí turístic va tenir el primer certificat que va fer la Generalitat de Catalunya com a destinació turística familiar. La mantenim i la volem potenciar. El que hem fet és treballar amb l'associació hotelera de Salou, Cambrils i la Pineda per tal que els empresaris que operaven en aquest tipus de

V.B.

turisme ho deixessin de fer perquè ens perjudicava la imatge. I així ha estat.

El turisme familiar és la seva opció?

No només aquest. Nosaltres volem desestacionalitzar el turisme i això no es pot fer només amb les famílies, perquè els nens s'han d'ajustar al calendari escolar. Per tant, estem apostant pel turisme esportiu, amb golf i futbol. El Complex Futbol Salou està ampliant les seves instal·lacions i està creant un estadi i fa trobades i campionats de futbol platja. Per què potenciem això? Doncs, perquè la nostra població viu majoritàriament del turisme i el que volem és que els nostres veïns i veïnes tinguin el màxim de contractació laboral, i això ens ajuda a millorar la qualitat de vida de les persones. També pensem en el turisme sènior: persones que ho tenen tot fet, amb la canalla crescuda i que poden fer vacances tot l'any.

I el turisme que atregui el Hard Rock.

El fenomen Hard Rock, un cop s'implanti, encara reforçarà la idea de turisme desestacionalitzat. Estem parlant d'un nou mercat com és el turisme d'incentius i el turisme d'oci. Una vegada implantat el Hard Rock a casa nostra, una de les línies que es desenvoluparan serà el Hard Rock Live. A tot el món només se n'estan creant quatre o cinc. Concerts, *performances* en directe, xous, és a dir espectacles convencionals i de nova creació. Ningú sap que Port Aventura té un centre de convencions per a 4.000 persones i ha fet una ampliació per a 2.000 més. Això és una línia important i també és a Salou.

Hard Rock està integrat amb Port Aventura?

És diferent. Hard Rock obrirà 365 dies l'any. És una gran oportunitat per desestacionalitzar la temporada.

Però hi ha el tema polèmic del joc.

“A Catalunya hi ha una bona convivència”

Pere Granados no vol parlar de la situació política més enllà de qüestions municipalistes, però com que és nascut a Albox (1958), a Almeria, se suposa que alguna cosa deu dir quan la família andalusa li fa preguntes sobre Catalunya: “No només a la família, sinó a qualsevol persona que em preguntin per Catalunya, li dic que a Catalunya vivim bé, que no tenim cap mena de problema. Estem en un estat democràtic i en aquest sentit qualsevol ideologia defensada democràticament és indiscutible.” Tampoc veu conflicte entre els ciutadans: “Tenim bona convivència i també dic que hi ha molts interessos polítics per fer-nos veure el contrari i, per tant, els dic que no facin cas de moltes de les coses que es diuen, perquè quan hi ha notícies que diuen que hi ha mala convivència, no és veritat.” Granados va instal·lar-se a Catalunya, que considera el seu país, als 9 anys. Primer va viure a Reus i després a Salou, que considera la seva ciutat, ja que és on “he arrelat, crescut i madurat com a persona i he aconseguit el meu projecte de família”, diu. Va estudiar dret i des dels 14 anys fins que va acabar la carrera va estar treballant al Mercat del Salou, amb els seus pares, que tenien botiga. De la carrera el que més li agradava era el dret polític i institucional: s'albirava la seva vocació per les qüestions públiques.

L'entrada en servei del corredor mediterrani és imminent, a finals d'aquest any, doncs hem de començar a fer feina. El que diem nosaltres és que ens han d'executar un quilòmetre cent que ens connecti amb el ramal que ve de Tarragona i així estarem connectats amb l'eix central del corredor mediterrani cap al nord i cap al sud i a més Salou tindrà l'ample europeu per rebre i deixar sortir trens d'alta velocitat.

Vostè ha estat regidor de Cultura. Com encaixa la cultura en una població com Salou?

Salou té molt de patrimoni cultural, sovint molt desconegut, i volem donar-li valor perquè creiem que els pobles han de conèixer els seus orígens i els han de difondre als seus visitants. Nosaltres tenim el projecte de lligar tot el litoral de Salou amb el seu interior amb un passeig que reflectirà la història de Salou. Començant pels ibers i acabant per la Guerra Civil espanyola, passant pels pirates turcs que cap al 1700 es refugiaven aquí. Tot això ho volen explicar en un projecte anomenat *Un passeig per la història de Salou*. Volem construir una biblioteca nova perquè la d'ara ha quedat petita, i a l'estiu l'actual servirà de suport a la nova, però a l'edifici hi volem crear un centre d'interpretació històrica amb l'eix principal de la figura del rei Jaume I, un projecte en què vull involucrar la Diputació de Tarragona, perquè serà una proposta que anirà més enllà de la població i que crec que no s'ha fet en tots els Països Catalans. I a més hem encarregat un mural en què es reproduiran les paraules de Jaume I que descriuen el mar des de Salou extretes del *Llibre dels fets*.

A banda de les infraestructures ferroviàries que reclamen a l'Estat, també insisten el govern estatal a invertir en el camí de ronda.

És una altra infraestructura pendent de l'Estat. Nosaltres hem adquirit els terrenys del 90 per cent del litoral salouenc i això significa la recuperació mediambiental del nostre litoral i la seva protecció; per tant, no és una mala inversió i el que demanem és que el govern de l'Estat compleixi i faci una inversió que no són gaires diners i que només amb el cànon que paguem nosaltres de les platges ja estaria més que compensat, i per contra tindríem un camí de ronda del qual avui tenim poc més d'un quilòmetre. Crec que és un dels llegats més grans que pot deixar el meu mandat.

Què és el que hi ha fet?

Està fet des dels Pions, que tothom coneix per *acantilats*, fins a arribar a punta Daurada. Hem fet petites intervencions amb les quals pràcticament hem arribat al cap de Salou. I tenim pendents altres trams. Precisament, no fa gaire vam tenir una reunió amb el director de Costes de la província de Tarragona per demanar, en aquella inversió que van fer a la casa de Pedrol Rius, a cala Morisca, que ara és un parc públic, que ens hi facin un voladís perquè la gent pugui passar. També tenim dos punts, un tocant a la platja a cala Crancs i un altre al final de cala Morisca. És el que falta i que hauria de fer l'Estat espanyol, i amb aquest nou govern creiem que hi haurà molta més sensibilitat per fer-ho. ■

De l'Estat reclamem un compromís pel que fa a les infraestructures que facilitin la connexió amb el corredor mediterrani

Hard Rock és molt més que un casino: és un centre turístic integrat i amb una oferta molt important que serà anunciada aviat pel mateix Hard Rock.

Quan serà una realitat?

El projecte està molt a prop. El govern té pendent l'aprovació. Al Centre Recreatiu i Turístic de Salou desenvoluparem el pla director i les autoritzacions i es començarà a treballar paral·lelament, crec jo, tot el que és urbanització i construcció del projecte.

Els llocs de treball que es generin els ocuparà gent del territori?

Si s'ha demostrat una cosa en aquest procés és que la classe política no ha estat a l'altura de les circumstàncies per afavorir una inversió que és bona per a Salou, per a Vila-seca, per a la Costa Daurada i per a Catalunya, perquè generarà llocs de treball i, a més a més, durant tot l'any. Dic això perquè, tret del govern de Convergèn-

La majoria de partits han fet el ronso en el tema del Hard Rock, que és un projecte que beneficiarà a tothom

cia i Unió d'Artur Mas, que va impulsar aquest projecte, amb el suport del Partit Socialista per aprovar la llei que fes possible la implantació d'aquest projecte, la resta de partits polítics han fet massa el ronso per qüestions partidistes, fins que al final Esquerra Republicana, en aquests darrers governs, també ha vist que és bo per al territori i per a les persones.

Com va el veïnatge amb Vila-seca?

Al principi vam tenir diferències en el repartiment de la fiscalitat, però una vegada es va signar el conveni, que es va fer per a 20 anys, quan s'ha hagut de modificar s'ha fet sense cap mena de problemes. Les relacions són molt bones, com amb tot el territori, ja que per primer cop ens hem posat d'acord per signar un document de desenvolupament d'infraestructures ferroviàries entre el que és Salou, Tarragona, Reus, Vila-seca i Cambrils.

Continua passant el tren pel mig.

Tenim confiança que el nou govern de l'Estat sigui més sensible a temes com ara la infraestructura del camí de ronda

Fa molt de temps que estem treballant en un eix cívic, un gran bulevard en què nosaltres transformariem aquestes vies del tren en el que és un traçat de tren tramvia que sortiria de Cambrils i ens connectaria amb la futura estació de Salou Port Aventura, que és on hi ha el nucli de l'estació, i tindria diferents parades perquè seria un tramvia integrat sense barreres arquitectòniques. El problema és qui té la competència de tot això: l'Estat.

Suposo que tot això té a veure amb el corredor mediterrani.

Amb el govern del Partit Popular, amb el suport de Ciutadans, no s'ha fet absolutament res. Salou és important per al corredor mediterrani, però on tenim nosaltres la connectivitat de l'alta velocitat que està sortint de Castelló cap al sud? I estem parlant només de 90 o 100 quilòmetres de traçat ferroviari. I no s'han fet els deures, començant pel desmantellament de les vies. Si, com diuen,